

Kymmenen virran maa

säv. Oskar Merikanto, san. A.V. Koskimies

Maa ponteva Pohjolan äärillä on,
se on entistaistojen tanner.
Niin rohkea, reima ja horjumaton,
se on muistojen mainio manner.
Tämä maa minun mieltäni innostaa,
se on kymmenen, kymmenen virran maa!

Revontulta sen talvinen taivas luo,
kun pakkanen parhaana räiskää,
ja tunturilaaksojen vuolas vuo,
se kallioseinihin läiskää.
Niin mieltäni nostaa ja juhlistaa
tämä kymmenen, kymmenen virran maa!

Kesäaurinkos kanssa mä valvonut oon ja
viettänyt yötöntä yötä. Ja vaipuen vienohon
haaveiluun vain katsonut Luojan työtä.
En tenhoas tuota voi unhottaa,
oi kymmenen, kymmenen virran maa.

Olet voiman ja vilppauden kotimaa –
tätä kannat kaksoisleimaa.
Se mieleni toivoja toinnuttaa,
se antavi intoa reimaa.
Oi loistaos loitos aikojen taa,
tulevaisten toivojen kallis maa!

Lapille

säv. ja san. Heikki Yli-Tepsa

1. Tunturituulien kera kuljet edessä selkosten outo maa, nuotion lämmössä silmäs suljet ja liron lauleloon saat nukahtaa. Pois kerran poikkesit valtatieltä, pois poronpolku sun johdattaa, jos levon mielesi löydät sieltä, sinun maasi on Lapinmaa.
2. On lapin luonnossa Lapin taikaa, se monet kasvonsa kuvastaa: on suvi sykkivää valon aikaa, ken kevät hanget voi unohtaa. Kun katsot tunturirinteen ruskaa, mi pintaan kaltion kuvastaa, kun tunnet kaamoksen tummaa tuskaa, piirtyy sieluusi Lapinmaa.
3. Oi, Lapinmaa, kehto kotiseudun, jänkien, hallan ja hankien, jos vieraisiin milloin luotas´ joudun, kaipuuni kultamaa olet unien. Kun sinuun kasvoin ja sinuun juurruin, taas palaan luoksesi, Lapinmaa. Kun ilta tummuu ja ruska sammuu, saanhan helmaasi nukahtaa.
4. Jos vallan saapi taas vieras henki, jos pirkka kauneutees´ kajoaa, et ole orja, et toisen renki, ei outo ohjata meitä saa. Tuhkasta nousivat kodit kerran, taas tuuli tunturiin puhalttaa: sa itsees´ luota ja voimaan Herran, meidän maamme on Lapinmaa.